

Заглавие: Злата „алауца“

Място на запис: с. Пирин, санданско

Дата на запис: 11.07.2015

Текст:

Злата Стоименова:

Яз примерно гульемия ми син си го родих тукана. Акушерката ни, туга имаша акушерка, имаша доктор, правена бе операция, надол беша, на болница. Доктура и той си отишъл във селото ми и нукуй няма. И аз зараждах сина ми, бях за дърва. Случки гулями! Ъс мъгарето да т'варя дърва. Свекървата казу'а „на вас ке трябо'ат, на мен не ке“, че ке имам дъете, та иска дъет'то да си топлям. И аз на мойта сна'а ке дам ли такана? Никога! И аз, видох - не видох, кат казу'а тя „ ай, к'идеш, ке караш, на мен не ке требо'ат, на вас ке трябо'ат!“. Оттам съм отишла там край нивия. Дърва отидох, нацапих си, т'варих магарето, тук извъртя т'ва магара - дигай, там извърти - дигай! Иван го нема, той я на рабута... Тва бе събута утрин, дошъл си а той, на обед дувада и аз си дойдох, разт'варих. Разт'вариймя магарету и онва детя са заражда. Да са роди, не са ражда! Да са роди, разепна са устата ми кърви! Нема помош, нема кой да ми даде помош!

Хр. Н.:

Тук на вратата?

Злата Стоименова:

Ей там. Е ная сатя не бе наредена, гардероба бе там. Ама тва од обед във събота, на обед във ниделя в два часа се роди. И бре, и свекървата, де мъча се кандило пали, не знам какво прави, чича тук беша, мъча са, мъча са... и през нъшта тая чича ми що беша тукана скъса от поаса един конец и довада, и аз във е тая стая, то няма място да седна, и тя казуа „ Ай тва ке ту гу бучна ей тукана и навън нема да мърдаш, че ние сме тукана ногу люде, ке те разберат вред! Няма да мърдаш, ей тук ке стоиш!“. И онва детя, и зълвичката, е тая Люба, що я в Баничан, иде там ... , па йела прѳвери, яз пискам. През деня във ниделята. Нема! По едно време, тук имаша една баба Палона, разбираша уж. И нея докараа - не бива и не бива! По едно време как бе, що рече ми Господ та са фатям за ай тия дръжки на гардероба, ай там за ай тия. Кат се фатам, роди са онуа детя! Не гледам. Що са мъки, та е больки! И свекървата го уви и гу тури ей там на леглото, и яз легнах до нег и не мог да мърдам. И таа зълвичката дошла, видела ма че вейке лежа и има и детя при мен, отишла, казала на дода й, н сестра й „ Додо, ам ти да видиш невястата ногу пискаша от вчера до днес! И се'а а завиена и има и дру'а главичка ду нея“. И оная жѳна спържила, ... Иван ногу го уважават и мен уважават, спържила а т'ка набърже да дойде да види и дѳйде, че яз лежа.

„Ам така, невясто, откога?“ И аз й разправам, казуам майка как ма а пратила за дърва. Ти записуаш ли ме?

Хр. Н.:

Записвам историята, бабо.

Злата Стоименова:

А-а. Как ма а изпратила за дърва на нея са оплаквам. И тя почна да й са кара „Не тъ ли бе срам да я пратиш ѳс ей толкав корем? Ти знаяш ли, аку станяша няшу, шу кѳша та направи!“.